



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobců **a) P. Ř. a b) JUDr. M. Ř.**, oba zastoupeni JUDr. Vítězslavem Lacinou, advokátem se sídlem Praha 2, Polská 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, **za účasti** ing. P. K., o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 269/2005 - 35, ze dne 31. 7. 2006,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 269/2005 - 35, ze dne 31. 7. 2006 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci shora uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje č.j. ÚSŘ/3823/05/Bas, ze dne 22. 9. 2005 jako opožděná. Soud vyšel z toho, že správní rozhodnutí bylo žalobcům doručeno fikcí podle § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“) dne 7. 10. 2005. Dvoutměsíční lhůta pro podání žaloby tak v souladu s § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), uplynula dne 7. 12. 2005. Žalobci podali žalobu dne 9. 12. 2005, tedy opožděně.

Usnesení soudu napadli žalobci (stěžovatelé) kasační stížností, v níž poprvé od počátku soudního řízení uvedli, že se v době, kdy jim bylo doručováno napadené správní rozhodnutí, nezdržovali na adrese svého trvalého pobytu, neboť se oba nacházeli na zahraniční dovolené. Stěžovatel a) se pak na adrese svého trvalého pobytu nezdržuje již od roku 2003, neboť pracuje v P., kam mu byly žalovaným přeposílány i další písemnosti. Fikce doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu tedy nemohla podle stěžovatelů nastat a

rozhodnutí Městského soudu je proto nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Současně stěžovatelé uvedli, že svá tvrzení následně doloží, leč neučinili tak.

Nejvyšší správní soud proto stěžovatele vyzval usnesením ze dne 15. 8. 2007, aby své podání doplnili v kasační stížnosti avizovaným způsobem.

Podáním ze dne 3. 9. 2007 doplnili stěžovatelé kasační stížnost o svá čestná prohlášení, podle nichž se ve dnech 19. 9. 2005 až 7. 10. 2005 nacházeli na zahraniční dovolené na Kanárských ostrovech. Stěžovatel a) pak ve svém prohlášení uvedl, že od roku 2002 trvale pracuje v P. a poštovní zásilky určené do vlastních rukou si nechává přeposílat do P., což lze ověřit dotazem na poštu Z. – P. a svědčí o tom také doručeny napadeného rozhodnutí založené ve správním spise. Stěžovatelka b) si podle svého prohlášení vyzvedla zásilku 14. 10. 2005, neboť pracuje na M. v B. a s ohledem na pracovní dobu pošty nemá možnost vyzvednout si jakoukoli zásilku určenou do vlastních rukou jindy než v pátek. Dále žalobci doložili potvrzení svých zaměstnavatelů o čerpání dovolené. Stěžovatel a) podle potvrzení S. m. P. 14 čerpal řádnou dovolenou ve dnech 23. 9. 2005 až 7. 10. 2005, stěžovatelka b) pak podle potvrzení M. v B. čerpala v roce 2005 dovolenou mimo jiné od 19. 9. 2005 do 7. 10. 2005.

Uvedené doplnění kasační stížnosti neshledal Nejvyšší správní soud dostatečným, neboť předložené důkazy (s výjimkou čestných prohlášení) nijak neprokazovaly skutečnost, kde se stěžovatelé v rozhodné době zdržovali. Na základě opakované výzvy ze dne 11. 9. 2007 pak stěžovatelé dne 26. 9. 2007 předložili soudu kopii cestovní smlouvy s cestovní kanceláří F., podle které se v termínu od 23. 9. 2005 do 8. 10. 2005 zúčastnili zájezdu do Řecka. Současně stěžovatelé doložili příjmový pokladní doklad č. 410103454 ze dne 14. 9. 2005 vystavený cestovní kanceláří F., podle kterého zaplatil pan Ř. za zájezd 37 520 Kč.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s. přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení) *kdykoli za řízení*.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Pro posouzení toho, zda byly či nebyly v daném případě splněny podmínky náhradního doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu, se musel Nejvyšší správní soud zabývat nejprve otázkou, kterou dobu nepřítomnosti adresáta v místě doručení je nutno považovat za právně relevantní. Zda celou úložní dobu (tj. dobu, po kterou byla zásilka uložena na poště, do jejího vyzvednutí adresátem, či vrácení zpět odesílateli), nebo pouze dobu od uložení zásilky na poště do nastoupení fikce náhradního doručení, či pouze den, kdy byl učiněn neúspěšný pokus o doručení. Za rozhodující kritérium vzal Nejvyšší správní

soud tu skutečnost, zda adresát měl reálnou možnost převzít písemnost v zákonné lhůtě, po jejímž uplynutí nastává fikce náhradního doručení či nikoliv.

Zcela jednoznačná tak bude odpověď tehdy, když se adresát nezdržoval na adrese, kam mu bylo doručováno, po celou úložní dobu. Fikce náhradního doručení bude za těchto okolností z povahy věci vyloučena.

Jinak tomu ovšem bude v případech, kdy se adresát nezdržoval v místě doručení pouze po určitou část úložní doby. Tehdy bude rozhodné, zda jeho absence trvala alespoň po dobu stanovenou pro nastoupení účinků náhradního doručení. Pokud se adresát nezdržoval na adrese, kam mu bylo doručováno, alespoň po tuto dobu, je nutno opět fikci náhradního doručení vyloučit, neboť adresát objektivně neměl možnost zásilku v zákonem stanovené lhůtě vyzvednout a nastoupení účinků fikce tak zabránit. Trvá-li naopak absence adresáta v místě doručení pouze po část lhůty, po jejímž uplynutí nastupuje fikce náhradního doručení, nebude možno námitce zpochybňující účinky náhradního doručení vyhovět, neboť adresát objektivně možnost vyzvednout zásilku měl.

V daném případě vzal Nejvyšší správní soud (přes jisté rozpory v datech a destinacích) za prokázané, že se stěžovatelé nezdržovali na adrese svého trvalého bydliště po celou dobu zákonné lhůty, po jejímž uplynutí nastávají účinky fikce náhradního doručení, tj. od 4. 10. do 7. 10. 2005. Fikce náhradního doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu tedy nemohla nastat. Byť tedy Městský soud v Praze postupoval - na podkladě informací, které měl k dispozici - správně, je stěžovateli tvrzená a prokázaná skutečnost důvodem pro zrušení jeho usnesení, neboť podmínky pro odmítnutí žaloby jako opožděné objektivně v daném případě splněny nebyly.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení trpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a proto je podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V něm Městský soud v Praze věc řádně projedná a meritorně o ní rozhodne. V novém rozhodnutí rozhodne současně i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

